

Onder ons

Universitair docent bij IHE Delft Hans van der Kwast (41) over zijn broer Ernest van der Kwast (39, rechts), schrijver van onder meer de roman 'Mama Tandoori'.

'Ik vond hem soms maar een lawaaiig ventje met een grote mond'

Lees verder [➔](#)
op pagina 18

Door Maud Beucker Andrae · Fotografie: Alek

‘**T**oen ik voor het eerst *Mama Tandoori* las, Ernests bekendste boek, belde mijn vader om te vragen hoe ik het vond. “Smakeloos”, was mijn reactie. Als iemand een karikatuur van je familie maakt, is dat wel even slikken. Het kostte tijd om er de kunst van in te zien en het in perspectief te plaatsen. Iets meer zelfreflectie van Ernest had ik toch wel terecht gevonden. Mijn ouders en ik besloten al gauw niet aan de buitenwereld te vertellen wat feit en wat fictie is, wat deels waar is en wat zwaar overdreven; als je daaraan begint, blijf je namelijk bezig. Soms wist ik het zelf trouwens ook niet; in het boek is een scène waarin mijn moeder in Lourdes is, samen met een vloekende Ashirwad, onze verstandelijk beperkte broer, en daar zes liter heilig water inslaat. Een geestige anekdote, maar niet waargebeurd, zo bleek toen ik het bij mijn ouders checkte.’

‘Thuis zeggen we voor de grap dat Ernest van de melkboer is. Ashirwad en ik hebben meer van elkaar weg, hebben dezelfde lichte ogen. Toch hoor ik vaak van de omgeving dat ook Ernest en ik op elkaar lijken. Een beetje bekrompen, want het enige wat overeenkomt is dat we donkerder zijn dan de gemiddelde Hollander. Met dat feit, dat we anders waren dan de rest, gingen wij tweeën vroeger verschillend om. Allebei merkten we wel degelijk dat we soms op die kleur beoordeeld werden; als er iets kapotging of gejat was, dan hadden wij het al gauw gedaan. Ik heb hierdoor geleerd hypercorrect te zijn. Zo verkleinde ik de kans ergens de schuld van te krijgen. Ik overtrad nooit een regel. Ik spijbelde niet, maakte braaf al mijn huiswerk, was op tijd thuis, liep niet door rood, was kreukenvrij. Maar Ernest werd van die benadeling juist recalcitrant. Hij was brutaal en kwam voor zichzelf op. Ernest puberde ook meer dan ik. Hij kwam 's nachts te laat thuis en haalde van alles uit. Zo kwam hij een keer met bebloede voeten thuis, doordat hij voor een weddenschap in de Oude Haven was gesprongen. Hij had er honderd gulden

FAMILIEHISTORIE

Ernest (39) en Hans (41) van der Kwast zijn het jongste en middelste kind van Veena Ahluwalia (73) en Theo van der Kwast (68). Hans werd geboren in Rotterdam, Ernest in Bombay. De jongens groeiden op in Kralingen, Rotterdam. De oudste zoon in het gezin, Ashirwad (42), is verstandelijk beperkt. Vader Van der Kwast werkt als patholoog-anatoom, moeder is opgeleid als verpleegkundige en bestierde thuis het huishouden. In 2008 emigreerden de ouders Van der Kwast naar Toronto, Canada.

Schrijver, columnist en programmamaker Ernest behaalde zijn bachelordiploma fiscale economie. Zijn debuutroman, ‘Soms zijn dingen mooier als er mensen klappen’, verscheen in 2005. In 2010 brak hij door met het semiautobiografische ‘Mama Tandoori’. In oktober 2020 verschijnt zijn vierde roman, ‘Ilyas’. Ernest woont samen met Kathrin Sanoll in Rotterdam en hun twee zoons, Nils (10) en Finn (12).

Hans is universitair docent bij IHE Delft Institute for Water Education. Hij is gepromoveerd fysisch geograaf, gespecialiseerd in Geografische Informatiesystemen (GIS) en aardobservatie. Hans is single en woont in Rotterdam.

Hans en Ernest in 1982 in hun woning aan de Jericholaan in Rotterdam.

mee verdiend. Ik denk dat het voor Ernest best lastig is geweest dat ik zo'n brave Hendrik was. Hij moest alles voor het eerst uitvinden, had geen voetsporen van mij of Ashirwad om te volgen. Andersom vond ik als introvert hem soms maar een lawaaiig ventje met een grote mond.’

‘We zijn ieder naar een andere middelbare school gegaan. We moesten even ver fietsen, Ernest dieper de stad in naar het Erasmiaans Gymnasium, ik de stad uit richting Capelle voor het Comenius College. De scholen hebben elk van ons denk ik positief gevormd. Voor Ernest betekende het Erasmiaans een kennismaking met kunst en cultuur. Hij schreef mee aan de toneelstukken en belandde via een leraar die ook regisseur was in de artistieke scene. Overigens zongen we wel samen in een klassiek koor. Toen er ruzie ontstond in het gezelschap, heeft een deel van het koor zich afgesplitst. Ernest ging mee met die groep, ik bleef bij de basis. Allebei zien we nog steeds mensen uit die tijd; sowieso zijn we beiden erg trouw. Ook zijn we elk meer gericht op vriendschappen dan op ons ouderlijk gezin.’

‘Ernest woont met zijn eigen gezin in Jaffa, een buurtje in Kralingen. Het is een gemixte wijk als je het met de rest van Kralingen vergelijkt, er zit nog veel sociale woningbouw. Zij wonen in de enige straat met oudbouw en koophuizen. Zijn leven is verder nogal wit. De culturele sector is vrij homo-

geen en zijn kinderen zaten op de vrije school, ook niet bekend om de diversiteit. Inmiddels gaan hun zontjes naar een openbare basisschool.

Ernest gaat helemaal voor zijn gezin. Waar wij als kind redelijk ouderwets en nog met corrigerende tikken zijn opgevoed, pakt hij het vrijer aan. Zijn kinderen participeren in de opvoeding. Ik zou het zelf geloof ik anders doen, maar hij is een liefdevolle vader. Hij doet ook veel voor onze broer Ashirwad, is daar beter in dan ik. Ik kan het best lastig vinden om met Ashirwad op pad te gaan, je weet nooit wat je kunt verwachten. Hij kan mensen in het openbaar vervoer aanstaren of wegduwen als hij op een bepaalde plek wil zitten. Hij is zo ontwikkeld als een vierjarig kind, maar omdat je aan de buitenkant niets ziet, leidt zijn gedrag snel tot verwarring bij anderen. Ernest gaat hier flexibeler mee om dan ik. Mijn broer zorgt veel voor ande-

ren, maar vraagt ook makkelijk zelf om hulp. Hij schroomt niet om mij of mijn ouders te vragen als oppas, waarbij ik vaak voor de eer bedank. Hij heeft leuke kinderen hoor, maar ik heb tenslotte ook een eigen leven. Mijn broer vindt dat ik het niet druk kan hebben, omdat ik geen kinderen heb. Daar ben ik het uiteraard niet mee eens.’

‘Verhalen vertellen heeft Ernest van geen vreemde, onze vader is wat dat betreft ook begaafd. Toen we klein waren, verzon hij avonturen van Onno de Muis. Ernest en ik hingen aan zijn lippen. Als mijn vader lang op congres in het buitenland was, sprak hij van tevoren een aantal cassettebandjes in, zodat we alsnog elke avond naar hem konden luisteren. Op de achtergrond klinken hits uit de jaren tachtig. Zo geven die bandjes een mooi tijdsbeeld. Ik heb ze altijd bewaard en zou ze graag nog eens met het hele gezin af luisteren.’ □

ERNEST OVER HANS

‘Mijn vroegste herinnering over Hans en mijzelf is dat we hand in hand naar de kleuterschool lopen. Het was mijn eerste dag, ik werd begeleid door mijn grote broer. Dat was een veilig gevoel. We speelden vroeger best vaak samen, hoewel ik een stuk drukker was dan Hans. Hij is heel netjes, ik ging daar niet altijd even bedachtzaam mee om. Zo had hij een eigen “bibliotheek” met een heel kaartenstelsel, maar ik griste er meestal gewoon boeken uit.’

‘Hans was een voorbeeldig kind. Hij was erg geconcentreerd en las veel. Ik was onrustiger en stouter. Mijn ouders hadden dan ook meer zorgen om mij dan om Hans. Het grappige is dat nu we volwassen zijn, hij een losser leven leeft dan ik. Ik heb de verantwoordelijkheid voor een gezin, hij is single en doet wat hij wil.’

‘Hans is trouw, heeft veel vrienden van vroeger. Ook aan mij is hij toegewijd; elke boekpresentatie staat hij vooraan en hij koopt mijn boeken voor vrienden. Dat is me heel dierbaar. Toen hij zijn proefschrift moest verdedigen kon ik helaas niet, want ik had een optreden.’

➔ Lees volgende week het interview met Dyanne Lagerweij over haar goede vriend, socioloog en schrijver Mohammed Benzakour: ‘Zijn irritante kantjes vergeef ik hem graag. Hoewel misschien iets minder makkelijk dan toen we een liefdesrelatie hadden.’